

JEESUS KRISTUKSEN ELÄMÄ

Pekka Ervastian esitelmä 1.1.1932

Jeesus Kristuksen syntyminen tähän maailmaan ja hänen elämänsä tässä maailmassa ei ollut mikään sattuman työ, vaan pitkän valmistelun tulos – niinkuin viime kerralla koetimme esittää. Vuosimiljoonia ja satoja miljoonia vuosia oli kulunut tässä valmistelussa. Siihen olivat ottaneet osaa kaikista kehittyneimmät ihmisolennot meidän ihmiskunnastamme, ja monet muut ihmisolennot, jotka olivat tulleet tänne muualta. Muistamme, kuinka Jeesus Kristusta voimme nimittää Uuden Testamentin, Paavalin sanojen mukaan ensimmäiseksi Adamiksi tuossa varhaisessa ruumistuksessaan Lemurialla, ja kuinka tämä ensimmäinen Adam sitten suostui siihen suuresti itsensä-kieltävään työhön, että hän säilyisi lapsellisen puhtaana läpi vuosimiljoonien, asuen aina itse taivaissa ja odottaen sitä suurta historiallista tapahtumaa, jolloin hän voisi uudestaan syntyä maailmaan ihmisenä. Kaikki muut, suuret auttajat, jotka ottivat tähän valmistukseen osaa, ottivat osaa syntyäkseen maailmaan, elääkseen tavallista inhimillistä elämää, säilyttämällä tietysti yhteytensä tuon oman korkeimman kotinsa ja minänsä kanssa, mutta kuitenkin ottaen osaa kaikkeen tavalliseen inhimilliseen elämään kaikissa noissa vaikeissa olosuhteissa, mitkä saattoivat maan päällä tulla vallitsemaan. Ja jos voimme sanoa, että niiden työ oli pitkä ja vaikea, niiden, jotka syntyivät maailmaan samalla tavalla kuin me kaikki synnymme maailmaan ja käymme elämän koulua, sillä tämä elämän koulu on raskas, täynnä kärsimystä ja tuskaa – jos on paljon iloa ja

nautintoakin, – niin toiselta puolen sen ihmisen itsekieltämys, joka jäi taivasmaailmaan, odottaen lopullista tilaisuutta syntyäkseen maailmaan, sen ihmisen itsekieltämys oli sittenkin suurempi. En usko, että moni muu olisi siihen pystynyt. Siinä tarvittiin ennakolta suurenmoista rakkautta koko ihmiskuntaa ja ennen kaikkea sitä suurta tehtävää kohtaan, minkä hän päällensä otti. Sillä joskin tuon ensimmäisen Adamin, hänen, joka myöhemmin tuli Jeesus Kristukseksi, ei tarvinnut syntyä tähän syntien ja tuskien maailmaan, vaan sai jäädä taivaalliseen olotilaan, jossa aina säilyi hänen minuutensa lapsellinen viattomuus – tietysti meidän kaikkien minuutuksien puhtaus ja viattomuus säilyy taivasmaailmassa, mutta jossa se säilyi silläkin tavalla, että ei muodostanut minkäänlaista karmaa oman persoonallisuutensa kautta, tuskansa ja kärsimyksiensä ollessa suuremmat ja itsekieltämyksensä ollessa suurempi kuin kenenkään toisen –, joskin hän eli taivasmaailmassa, onnen ja autuuden maassa, niin hän tunsu yhteytensä koko ihmiskunnan kanssa. Hänhän ei ollut mikään kehittymätön ihmisolento, lapsi siinä mielessä, että hän ei olisi elämää kokenut. Olihan hän jossain varhemmassa maapallomme ruumistumassa kehittynyt ihmiseksi. Olihan hän tälläkin pallolla kokenut jotain syntyessään tänne. Olihan hän saavuttanut ikäänkuin jonkunlaisen personallisuuden syntyessään Lemurialla. Hän oli siis aivan ihminen niinkuin muutkin. Mutta hänen itsekieltämyksensä oli juuri siinä, että hän tahtoi ja hänen piti säilyä tuona viattomana tahrattomana ihmisenä, joka ei ollenkaan langennut tämän aineellisen maailman kaikkiin viettelyksiin, ei ruumistunut kokeakseen aineellisen maailman kaikkia hullutuksia, iloja ja kärsimyksiä, vaan pysytteli ulkopuolella koko ajan, pysytteli samalla tasolla, missä meidän kaikkien minuudet pysyivät ja aina ovat, minuutuksien autuaallisessa taivasmaailmassa, mutta ei suinkaan

– ja tämä on merkille pantava – minkäänlaisena eristettynä olentona, joka ei olisi voinut ottaa osaa mihinkään elämäntilanteeseen ja kehitykseen. Vaan koska hän oli siinä minuuksien maailmassa ja herännyt minuuksien tunti, tunsin hänen yhteytensä toisten minuuksien kanssa ja saattoi niiden kautta tutustua – niinkuin voisi sanoa – tämän maailman elämään, tämän maailman kärsimyksiin ja synteihin. Hän saattoi niihin tutustua, ulkopuolella ylhäältä päin, ottamatta personallisesti millään tavalla niihin osaa. Tämä oli hänen ihmeellinen mysterionsa, jota nimitetään sijaissovituksiksi.

Sijaissovitukset eivät ole suinkaan ne, että Ihmisen Poika kuoli ristipuulla ja silloin hänen verensä vuosi ja sovitti synnit Jumalan kanssa. Ei ole semmoista Jumalaa, ja ei se Jumala muuta tahdo, kuin että kehittyisimme ottamaan vastaan sitä rakkautta, mikä hän on. Mutta me emme olisi voineet kehittyä aineen maailmassa ottamaan vastaan sitä jumalallista maailmaa, jos ei joku olisi ensin tuonut jumalallista rakkautta tähän aineelliseen maailmaan, näyttänyt mikä on se Isä, joka on kaiken takana. Jonkun piti tämän näyttää ja tuoda jumalallinen rakkaus aivan puhtaassa, taivaallisessa, ylimalmaallisessa muodossa ja ilmennyksessä ihmisten nähtäväksi ja kosketettavaksi. Muuten emme olisi omin päin täällä oppineet jumalallista rakkautta. Emme olisi oppineet luonnon käskystä muuta kuin veren rakkautta: lasten rakkautta vanhempiin ja vanhempien rakkautta lapsiin, ja sisaren ja veljen rakkautta, miehen ja vaimon keskinäistä rakkautta – joka on jotain illusionia. – Buddhan näytettiin erimerkkiä; samalla tavalla kaikki suuret olennot ovat näyttäneet esimerkkiä ja opettaneet. Mutta siinä ei ollut kyllin, vaan täytyi näkyä itse rakkauden olemus; täytyi meidän tuntea kautta vuosimiljoonien, että maan päällä vaelsi itse jumalallinen rakkaus, joka alusta pitäen oli tätä rakkautta. Ei olisi kukaan ihminen voinut sillä tavalla sitä näyttää, joka

ensin olisi ollut synnintekijä ja sitten kääntynyt. Ainoastaan tietä hän olisi voinut näyttää, mutta ei olisi voinut tulla kaiken rakkauden ja elämän lähteeksi. Siksi saattoi tulla ainoastaan se ihminen, jossa Jumalan Poika ruumistui kokonaan, jossa hän, Jumalan Poika tuli lihaksi. Hän ainoastaan saattoi näyttää meille kokonaan Jumalan Pojan. Meille oli välttämätöntä saada tieto jumalallisesta rakkaudesta. Me voimme ymmärtää minkälainen oli tuon ensimmäisen Adamin tai Jeesus Kristuksen elämä taivasmaailmassa vuosimiljoonien vierieissä. Kuitenkin se oli ihmeellistä, kun hän koko ajan katseli ihmiskuntaa ja tunsu olevansa yhtä kaikkien kanssa – ensin ylhäältä, sitten aina lähemmäksi tullen. Me kaikkihan tunnemme, että me olemme yhtä. – En malta olla kertomatta pientä kokemusta, jonka tein pienenä lapsena. Istuin kerran pienen veljeni kanssa, joka oli pari kolme vuotta vanha, lattialla leikkimässä. Keskellä leikkiä siinä, huomasinkin olevani katon rajassa – en minä minkäänlaisena ruumiillisena olentona, sillä leikin lapsena pienen veljeni kanssa lattialla – ja katselevani meitä lapsia ja ajattelin: sehän on ihmeellistä, että minä olen kahtena lapsena, olen toisena ja toisena. Mutta samalla tiesin, että jollain salaperäisellä tavalla on se vanhempi lapsi lähempänä minua – on taakkaa enemmän siitä. Jotavastoin se toinen on rakkaampi, siitä on iloa enemmän ja siitä ei ole niin paljon vastusta. – Mutta merkillistä on, että tuolla tavalla olen jakautunut kahtia; ilmenen kahtena eri ihmisolentona. – Tämä jäi elävänä mieleeni, kun sillä itse asiassa minun omissa ajatuksissani ja omassa tajunnallisessa elämässäni ei ollut mitään edellytyksiä. Se tuli aivan äkkiä merkillisenä kokemuksena. Mutta se oli todistava kokemus, että jos en myöhemmin olisi saanut kokea, että me ihmiset olemme kaikki yhtä, sain ainakin lapsena kokea sitä, että me olemme yhtä. – Ja voin tällä tavalla ymmärtää, että ensimmäinen Adam, asuessaan taivaassa, koko ajan saattoi

tuntee olevansa yhtä –, ensin noiden toisten opetuslastensa kanssa, sitten yhä lähempien piirien kanssa, lopulta koko ihmiskunnan kanssa. Kaikkien kohtaloita hän jollain tavoin saattoi seurata – jollei suorastaan niin, että hän olisi katsellut ihmisten fyysillistä elämää, niin ainakin sillä tavalla, että hän tunsi olevansa yhtä heidän minuksiensa kanssa, ja oli yhtä niiden ajatus ja tunneilmiöiden kanssa, jotka välkkyivät ylös ihmisten minuksiin. Ja tällöinen yhteys kaikkien kanssa saattoi vaikuttaa sanomattoman viehättävästi, sanomattoman houkuttelevasti, niin että itsekin hän saattoi tuntee sisässään: minäkin tahtoisin elää tuolla ihmisenä ja kokea. – Mutta sitten hänen täytyi aina muistaa ja muisti aina: minun tehtäväni ei ole olla alhaalla kokemassa, vaan minun täytyy kokea täällä ylhäällä, kieltäytyä ja rakastaa. – Sillä tavalla sen ihmisen historia, ensimmäisen Adamin, Jeesuksen historia oli yhtä rakkauden näytelmää, yhtä tragediata alusta loppuun. Ja muut, hänen toverinsa, muut opetuslapset vaelsivat maailmassa. Niistä oli hänelle erikoisesti rakas juuri se, josta tuli sitten Buddha; myöskin erikoisen rakas se, josta tuli Jeshua Ben Pandira – myöhemmin mestari Jesus –; se, josta tuli Zarathustra; se, josta tuli Krishna; se, josta tuli Orfeus; ja se, josta tuli Hermes; monet, jotka tunnettiin historiasta. Ja erikoisen rakas oli hänelle eräs olento, joka oli alusta lähtien naisellisen viehättävä, ihmeellisen jumalallisella ja mystillisellä tavalla; eräs, joka uhkui rakkautta ja inspiroi naisellista puhtautta, lempeyttä, pehmeyttä, mutta samalla järkkymätöntä oikeudentuntoa. Se oli se olento, jonka inkarnatit olivat enimmäkseen naisen haahmossa tapahtuneet, josta tuli sitten Maria, Jeesuksen äiti; joka oli epäilemättä näytellyt monta tapahtumaa ihmiskunnan historiassa naisen muodossa.

Ja sitten lopulta – niinkuin sanotaan meidän pyhässä kirjassamme – aika täyttyi. Tuli hetki, jolloin saattoi ensimmäinen

Adam syntyä maailmaan ottaakseen vastaan kosmillisen Kristuksen eli Jumalan Pojan. Tämä ei voinut tapahtua silloin, kun ihmiskunta oli kaikista syvimmällä aineessa, Atlantiksella neljännen juurirodun aikaan, jolloin meidän ruumiimme – niinkuin H. P. B. sanoo Salaisessa Opissaan – olivat kaikista karkeimmillaan, sentähden, että silloin ei ollut ihmisten tunneruumis niin ajatusten täyttämä, järkevä, kirkastunut, kuin se tässä viidennessä juurirodussa on. Meidän ajatuksemme olivat liian aineellisia, liian materialistisia, liian ulospäin kääntyneitä Atlantiksella. Jos silloin olisi ilmestynyt ihminen, ihminen inhimillisessä täydellisyydessään ja ottanut vastaan Jumalan, emme me olisi näinkään paljoa voineet ottaa vastaan sitä, kuin nyt olimme tilaisuudessa sitä tekemään. Eikä hän, tuo ihminen olisi voinut esittää ja ilmentää sillä tavalla Jumalan Poikaa, kuin hän myöhemmin taisi. Myöskään ei se olisi voinut tapahtua kuudennessa juurirodussa, jolloin ihmisten ruumiit ovat paljon järkevempiä kuin nyt. Ei olisi sitäkään aikaa voitu odottaa sentähden että järki, ajatuselämä, tässä viidennessä juurirodussa kehittyi liian pitkälle ainoastaan nojaamalla materialistisiin todellisuuksiin, materialistiseen suuntaan; vaan tuo jumalallinen inkarnatio täytyi tapahtua viidennessä juurirodussa, jolloin järki on kehittymässä, mutta jolloin se ei vielä ollut saavuttanut semmoista materialistista pohjattomuutta, jonka se järjen kehitys olisi voinut saavuttaa ilman tätä jumalallista inkarnatiota. Sentähden tämä inkarnatio tapahtui viidennen juurirodun keskivaiheilla, niihin aikoihin, jolloin oli roomalainen sivistys maan päällä. Nyt elämme viidennen juurirodun viidennessä alarodussa. Ennen tätä tapahtui jumalallinen inkarnatio. Ja vaikka me emme uskalla ajatella, että Jumalan valtakunta missään korkeammassa, jumalallisessa merkityksessä toteutuisi maan päällä, ehkei kuin kuudennessa juurirodussa, on kuitenkin tämä valmistus

järjellemme aivan välttämätön, jotta voisimme ottaa vastaan ne hienommat ruumiit, joita saamme kuudennessa juurirodussa. Kolmannessa juurirodussa olimme vielä kaksisukupuolisia. Neljännessä, viidennessä ja osaksi kuudennessa juurirodussa olemme kahdessa sukupuolessa. Mutta kuudennen juurirodun aikana tapahtuu taas sukupuolten sulautuminen yhteen. Ihminen voittaa erinäisiä luonnonvoimia, että suvun jatkaminen ei tapahdu sillä tavalla kuin nyt. Tulemme henkisemmiksi olennoiksi ruumiillisesti ja järkemme on niin kouluutettu, että sisäinen elämä on mennyt siihen suuntaan, että voimme antaa henkistä sisältöä sille uudelle ruumiille, joka tulee, ettemme sitä tietämättömyydessämme ja aineellisessa pahuudessaamme veisi piloille. – Ensimmäisen Adamin syntyminen tapahtui siis meidän viidennen juurirodun neljännen alarodun aikana. Silloin, kun aika oli täyttynyt, syntyi Jeesus maailmaan. Ja nyt on meidän erikoisesti otettava huomioon se seikka, että se lapsi, joka silloin syntyi, oli ollut miljoonia vuosia taivaissa. Hänellä ei ollut mitään karmaa. Hänellä ei ollut mitään semmoista vanhaa sisäistä ruumista, vanhaa sieluruumista, astraali-, mentaaliruumista; ei mitään vanhaa eetteristä malliruumista, joka olisi ollut hänen karmansa. Hän oli inkanoitunut Lemurialla. Fyysillinen ruumis ei ollut sen näköinen kuin nyt. Se oli jättiläismäinen. Se oli meidän mielestämme ruma: pään muoto alkeellinen, otsa liian paljon taaksepäin, melkein eläimellinen. Se eetterinen malli-itu, joka olisi voinut olla sieltä, ei olisi voinut antaa semmoista inhimillistä muotoa itsensä puolesta, kuin ihmisellä oli tässä neljännessä alarodussa. Kreikkalais-roomalainen sivistys teki ihmiset sangen kauneiksi. Juuri kreikkalaiset kuvanveistäjät tekivät kauneimmiksi ihmisten ruumiit. Me vieläkin matkimme heitä ja otamme heiltä mittoja. Sentähden Jeesus Kristus oli kerrassaan riippuvainen vanhemmistaan ja siitä, mitä

ympäristö voi hänelle antaa. Hän ei olisi voinut tuoda mitään omaa karmallista muotoa fyysillisesti eikä sielullisesti, kuin muut ihmiset. Meillä on aina astraalis-mentaaliset ja fyysilliset idut mukanamme. Jos meidän äitimme antoivat meille myöskin astraalis-mentaalisen ruumiin, että ulkomuodoltamme, vaistomaisilta tavoiltamme ja tunnetavoiltamme muistutamme vanhempiamme, niin samalla tuomme idut kuitenkin menneisyydestämme ja itse alusta lähtien muovailemme niitä ruumiillisia muotoja, joita saamme vanhemmiltamme. Sentähden meillä on perittyä veren mukana, mutta perintöä myöskin omasta menneisyydestämme, ja tämä voi saada aikaan monenlaisia konflikteja meidän sielullisessa ja ruumiillisessa elämässämme. Jeesus oli riippuvainen nyt vanhemmistaan – minkälaisia ominaisuuksia he hänelle antoivat. Ja sentähden täytyi olla luonnollista, että hänen äitinsä täytyi olla erikoisen kehittyneen olennon ja hänen isänsä myöskin erikoisen kouluutetun, itsehillityn – korkean vihityn, niinkuin sanomme teosofisesti. Heidän molempien täytyi olla tämmöisiä erikoisia olentoja, niinkuin muistamme, että kaikista tietäjistä ja vapahtajaolentoista on aina kerrottu. Niin oli Buddhan, Zarathustran, Platonin . . . äiti. Kaikki ne olivat neitsyeitä. Tätä ei pidä ymmärtää missään luonnottomassa merkityksessä; että nämä olennot olisivat olleet ilman isää, vaan fysiologisesti, ruumiillisesti, että ne äidit, jotka saivat synnyttää olivat koskemattomia neitsyeitä ruumiillisesti ja sitten sielullisesti Maria-tilassa. He olivat tulleet pyhästä hengestä raskaiksi, olivat täynnä pyhää henkeä, puhtaita neitsyeitä myöskin sielullisesti. Ruumiillisesti se oli luonnollinen asia. Tietäjä ei voinut syntyä semmoisesta äidistä, joka ennen oli synnyttänyt, joka ei ollut koskematon kaikella tavalla ruumiillisesti ja sielullisesti. Niin on kaikkien tietäjien äitien täytynyt olla. Ja nyt, kun ihmeellinen suuri olento syntyi, ensimmäinen Adam,

joka suorastaan taivaasta tuli maailmaan, oltuaan siellä aivan luonnottoman kauan, niin vanhemmat antoivat kaikkea sitä hyvää, mitä he saattoivat antaa. Mutta tämä ei suinkaan riittänyt sille olenolle, jolla ei itsellään ollut mitään omaa ruumiillista muotoa, ei mitään omaa astraali-, tunne- ja ajatusruumista, ei mitään vanhaa personallista minääkään, semmoista minuutta, joka olisi monen inkarnation kautta kasvanut jonkunlaiseksi vahvuuden kallioksi, niinkuin meidän kaikkien personalliset minuudet ovat. Jos olisimme ensi kerran tällä, niin meidän minuutemme eivät mitenkään saattaisi saavuttaa semmoista voimaa ja vahvuutta, minkä meidän minämme personallisina olentoina nykyään sentään pian saavuttavat. Sentähden Jeesus, joka syntyi ensimmäisenä ja viimeisenä Adamina, tarvitsi apua. Ja hän ei saanut apua ainoastaan vanhemmiltaan – se ei olisi riittänyt – , vaan hänen täytyi saada apua muualtakin. Jos nyt ajattelemme tavallista ihmistä, joka syntyy maailmaan, niin me synnymme tähän maailmaan ja meillä on silloin se oma korkeampi minuutemme mukana, ja se ei ruumistu, vaan pysyy yläpuolella, kunnes tapahtuu semmoinen tapahtuma meidän elämässämme – joka on harvinainen –, että käymme suuren vihkimyksen läpi. Silloin meidän minuutemme laskeutuu tähän maailmaan ja vanha personallinen minuutemme nousee taivaaseen ja yhtyy yliluonnollisessa avioliittossa korkeampaan minään. Silloin ei ihmisessä ole enää mitään ristiriitaa ylemmän ja alemman minän välillä, vaan silloin on ainoastaan yksi minuus, joka on ylempää laatua. Mutta paitsi, että meillä on tämä oma sisäinen kuolematon minuutemme mukana, kun synnymme, niin on myöskin asianlaita niin kuin vanhoissa tarinoissa kerrotaan, että meillä on myöskin suojelusenkelit, jotka varsinkin ympäröivät meitä lapsina. Myöhemmin, kun minuutemme vahvistuu, silloin suojelusenkelit saavat jättää meidät. Mutta

kun olemme lapsia ja ei se minus osaa pitää huolta itsestään, niin enkelit ovat aina mukana suojelemassa. Se on tietty asia, että lapsilla on ihmeellisiä voimia, jotka suojelevat heitä. Muistan, kuinka Sakari Topelius kertoi ihmissielusta ja oli vakuutettu siitä, että lapsilla oli omia suojeleusenkeleitä. Ja tahdon lisätä, että tämmöisenä suojeleusenkelinä voi palvella kuollut, vainaja; myöskin semmoiset luonnon olennot, jotka eivät kuulu tähän meidän ihmiskuntaamme, joita nimitämme haltijoiksi ja enkeleiksi. Mutta niiden joukossa saattaa olla myöskin joku vainaja. – Nyt voimme ymmärtää siis, että kun Jeesus syntyi maailmaan, ensimmäinen Adam syntyi Jeesuksena, Marian ja Joosefin poikana, niin häntäkään ei voitu jättää ilman tämmöistä enkeliapua. Mutta voimme kysyä: kelpasiko hänelle tavalliset enkelit, olisiko hän ollut autettu sillä, että jotkut loistavat deevat olisivat häntä suojanneet ja ympäröineet; olisiko siinä ollut kyllin? – Hän tarvitsi paljon enemmän. Hän ei tarvinnut ainoastaan apua pienissä fyysillisissä vaaroissa ja pientä kehoitusta, joita lapsille annetaan, silloin kun heidän omatuntonsa ei ole toimiva vielä. Jeesus Nasiirilla piti olla aivan erikoiset auttajat myöskin tässä näkyväisessä maailmassa. Ja ketkä ne olivat? Lukuunottamatta suuria enkelijoukkoja, olivat häntä silloin auttamassa erikoisesti ne suuret edelliset vapahtajaolennot, jotka olivat esiintyneet maan päällä. Siis ensinnäkin Buddha, sitten Zarathustra, Krishna, Jeshua ben Pandira ja monet muut olivat kaikki hänen ympärillään, olivat silloin henkimaaailmassa. Kaikki muut, jotka olivat näkymättömässä maailmassa mestariolentoina, varjostivat ja suojelivat tätä Jeesus-lastaa. Eikä ollut kysymyksessä mikään suojeleminen, vaan heidän piti jokaisen antaa jotain: niin, että Zarathustran täytyi antaa kuin omaa voimaansa Jeesuksen eetteriruumille; Buddhan piti antaa omaa voimaansa Jeesuksen astraalis-mentaalille ruumille; Krishnan ja muiden samoin.

Jokaisen piti vaikuttaa aivan erikoisesti Jeesuksen sisäisten sieluruumiiden ja sitten tuon eetteriruumiin muodostukseen. Sentähden voidaan sanoa niin, että Jeesus sai oman eetteriruumiinsa siltä ja siltä, – astraaliruumiinsa siltä ja siltä, näin Buddhalta, ja eetteriruumiinsa Zarathustralta. Tämä ehkä ei ole aivan asianmukaisesti sanottu, sillä meidän ei tarvitse ollenkaan niin ajatella, että Jeesuksessa siis olisi melkein kuin jälleensyntynyt joku puoli näistä suurista edeltäjistä. Sillä jälleensyntymiseksi voidaan nimittää sellaista asiantilaa, että edellisen suuren ihmisen kautta aikojen hyvin säilynyt eetteriruumis annetaan jollekin seuraavalle ihmiselle. Silloin tämä on jälleensyntynyt tuosta ruumiista. Sillä emme voi mitään, että jos minä nyt saan toisen ihmisen eetteriruumiin, niin se muovailee fyysillistä ruumistani ja olen kuin jälleensyntymä, vaikka minulla on oma astraaliruumis. Samalla tavalla, jos saan astraaliruumiin toiselta, olen astraalisesti tuon toisen jälleensyntymä. Me emme ole aivan ilman tällöisiä esimerkkejä. Historiassa on ollut semmoisia ihmisiä, jotka ovat saaneet omakseen jonkun edeltäjän, jonkun näkymättömän ruumiin, ja tiedämme, että he eivät ole tuon olennon jälleensyntymisiä, koska sen olennon minä ei ole jälleensyntynyt. Mutta kuitenkin huomaamme, että on usein tapana puhua jälleensyntymästä, kun on jonkun toisen näkymättömän ruumiin jälleensyntymä. Mutta semmoista ei tapahtunut Jeesuksessa minun näkemykseni mukaan, vaan hänessä muodostui oma sekä eetteri- että astraalis-mentaalinen ruumis niistä aineksista, mitkä hän sai vanhemmiltaan. Mutta sitten nämä kaikki muut, suuret vapahtajat ja tietäjät, jotka koko ajan varjostivat häntä, auttoivat häntä sillä tavalla, että koko ajan säteilivät itsestään niitä voimia sillä tavalla, että Jeesuksen ruumiit sitten muodostuivat jonkin säteilyn mukaiseksi. Zarathustra oli aivan erikoisesti kehittänyt itsessään kaikkea

puhtautta. Hän oli mitä puhtain, miehekäs olento, täydellisesti itsensä hillitsevä, mutta niin korkeata puhtautta saavuttanut, että se oli hänelle tullut luonnoksi. Hänellä ei ollut mahdollisuutta langeta mihinkään semmoiseen syntiin, että se olisi puhtautta millään tavalla loukannut. Sentähden hän saattoi vaikuttaa juuri Jeesuksen eetteriruumiin muodostumiseen, että Jeesus tuli varjelluksi kaikilta mahdollisilta sukupuolihoukutuksilta ja että Jeesuksen oli sitten sangen helppo oppia hallitsemaan eetteriruumistaan ja sen kaikkia voimia. Tämä oli esimerkiksi Zarathustran erikoistehtävä. Samalla Buddhan erikoistehtäväksi jäi astraalis-mentaalisen ruumiin elävöittäminen Jeesuksessa. Buddha oli tietysti kaiken puhtauden yläpuolella, mutta hän oli erikoisen viisas, älykäs; oli kehittynyt siinä mahdottomaan korkeuteen. Hän saattoi muovailla Jeesuksen astraalis-mentaalista ruumista semmoiseksi, että se saattoi ajatuksissaan nähdä kaikkea sitä viisautta, mitä Buddhakin oli löytänyt. Sentähden tämä Jeesuksen kasvaminen lapsena oli mitä ihmeellisin ja salaperäisin historia. Ja meillä ei ole evankeliumeissa kerrottu mitään hänestä lapsena; ainoastaan lapsuuden kertomuksia, jotka ovat hänen ihmeteois-taan. Mutta mikä on merkille pantava, on, että hän lapsuudessaan tuntui – voisi sanoa – sangen haaveilevalta, uinailevalta, melkein tylsältä lapselta. Se sana on väärin – ei hän ollut millään tavalla tylsä, mutta hän ei ollut erikoisesti älykäs lapsena. Hän oli kuin haaveilija, mutta varustettuna kyllä merkillisillä kyvyillä. Hän saattoi tietää selvästi, mitä hänen äitinsä ajatteli, tahtoi ja toivoi. Hän oli hyvin kiltti ja hyvä lapsi, jossa ei koskaan ollut mitään ilkeyttä ja pahuutta, mutta ei tuntunut erikoisen lahjakkaalta. Ja sentähden ehkä evankeliumit eivät mitään kerro hänen lapsuudestaan, vaan ottavat kuin näyttämölle vasta kun hän on kahdentoista vuoden vanha. Silloin oli Jeesus yhtäkkiä muuttunut älykkääksi lapseksi, joka

voi tehdä temppelissä kysymyksiä ja vastata niihin, joihin nuosangen kehittyneet rabbiinit eivät kyenneet. Kirjanoppineet istuivat mykkinä, kun Jeesus rupesi puhumaan niitä asioita, jotka kuuluivat hänen Isälle. Se johtui siitä, että kahdentoista vuoden ijässä Jeesukselle tapahtui se, että hänen minuutensa, joka oli taivaassa ja oli paljon kokenut juuri näitä suuria jumalallisia asioita. Meidän jokaisen minuus tietää enemmän kuin me tässä näkyväisessä maailmassa, tietää olevansa jumalallinen syntyperältään, korkeudesta tullut, ja sille ei olisi mahdollista langeta mihinkään epäuskoon, kuin me tässä näkyväisessä elämässä voimme tehdä pilkkaa kaikista korkeimmista asioista; meidän minuutemme ei voi tehdä sitä, mutta se on tavallisesti heräämätön vielä; sen tieto on enemmän vaistomaista, ennen kuin olemme tulleet vihityiksi olennoiksi – , se Jeesuksen minuus oli vuosimiljoonien aikana kokenut Jumalan, pyhän hengen salaisuuksia, tiesi niitä asioita, jotka Isälle kuuluivat, se korkeampi minä yhtyi tuohon hänen personalliseen aivan lapsimaisen viattomaan, voisi sanoa tyttömäisen kauniiseen personalliseen minuuteensa. Hänelle tapahtui se vihkimys. Tätä tapausta on kuvattu Pistis Sophiassa – evankeliumeissa ei ole kerrottu. Se on kuvattu koko tavalla räikeästi ja materialistisesti. Jeesuksen korkeampi minä tuli loistavassa muodossa kotiin. Maria on yksin huoneessa. Ja se poika kysyy: missä on minun veljeni Jeesus? Maria hämmästyttää: eikö tämä ole Jeesus? – mutta hän sanoo sitten: Jeesus on pellolla, minä juoksen hakemaan häntä. Mutta varmuuden vuoksi – kerrotaan – Maria sitoo sängyn tolppaan tämän ihmeellisen vieraan. – Tämä on hiukan materialistisesti kerrottu, eikä vastaa tosiseikkoja. Niin paljon on tarkoitettu sanoa kuitenkin, että Maria oli toisessa tajunnan tilassa tietoinen siitä, että Jeesusta tapaamaan tuli nyt se toinen Jeesus, korkeampi, loistavampi ja kirkkaampi minä, joka tuli ja sulii

yhteen hänen personallisuutensa kanssa. — Ja niinhän kerrotaan, että Maria kun oli juossut pellolle ja kutsunut Jeesusta, niin sitten kun nämä molemmat nuorukaiset näkivät toisensa, he huudahtivat molemmat: veljeni — ja syleilivät toisiaan, ja Maria näki, että ne sulivat yhteen. — Tässä on selvästi kuvattu sitä suurta tapahtumaa, että Jeesuksessa tapahtui semmoinen vihkimys, että korkeampi ja personallinen minä yhtyivät, että hänellä oli yksi ainoa minä vaan. Mutta se korkeampi minä, joka oli koko ajan elänyt taivasmaailmassa, se oli nyt saattanut häneen ruumistua, ja sentähden hän heti tämän tapauksen perästä tuli personalliseksi olennoksi. Nyt hän oli viisas taivaallisissa asioissa, että kun hän oli temppelissä, jäi hän sinne keskustelemaan kirjanoppineiden, rabbiinien kanssa, koska hän osaksi tahtoi kysyä heiltä asioita ja oppia. Hän oli täynnä viisautta ja tietoa. Sen perästä on pitkä aika taas evankeliumeissa, jolloin ei kerrota Jeesuksen elämästä. Mutta mikäli olemme voineet näitä asioita seurata, niin Jeesus vaelsi sitten ympäri matkustellen. Hän tutustui silloin tässä fyysisessä tajunnassa erilaisten kansojen viisauksiin ja heidän elämäänsä, tapasi ja seurusteli monenlaisten viisaitten, tietäjien kanssa itämailla, Intiassa, Tiibetissä, Persiassa — ja ties missä hän matkusteli. Ja sillä tavalla hän sitten valmistui ottamaan vastaan kosmillista Kristusta, Jumalan Poikaa. Nyt hän ihmisenä oli kehittynyt synnittömänä, jumalallisena olentona, mutta aivan täydellisenä ihmisenä. Ei missään luonnottomassa merkityksessä; ei missään merkityksessä, että hän olisi ponnistanut kovasti ja harjoitellut erikoisesti ruumistaan; vaan että hän kasvoi kuin kukka itsestään ja imi viisautta kaikkialta, missä hän liikkui. Hän kasvoi täyteen mittaansa ja sitten kun hän tuli takaisin Galileaan, Juudan maahan, lähestyi se suuri tapahtuma, jolloin hän menee Jordanin virran luona Johannes Kastajan luo ja sanoo: kasta minut! Ja jos Johannes, joka oli

tietysti Jeesuksen vanha ystävä ja tuttu esseelaiselta ajalta, pani vastaan, koska hän tiesi, kuka tässä oli, tiesi, että tässä oli se ihminen, jonka tuloa oli niin äärettömän kauan valmistettu, – jos hän kieltäytyi Jeesusta ensin kastamasta, niin Jeesus kuitenkin sanoi: kasta, että kaikki kävisi oikeassa ja hyvässä järjestyksessä. Hän, Jeesus ei aavistanut itsekään, mitä tapahtui kasteessa. Mutta se tapahtui, kun Jeesus astui Jordanin virtaan ja Johannes painoi hänet virtaan, että kun hän nousi, niin Johanneksenkin silmiin näkyi, kuinka taivaat aukenivat ja jotain ihmeellistä laskeutui Jeesukseen. Ja Jeesus itse näki ja samalla kuuli äänen, joka sanoi: tämä on minun rakas poikani, jonka minä olen tänään synnyttänyt. Nyt hän tiesi, että Kristuksesta tuli kosmillinen Kristus; maailman täydellisyysajatus, Jumalan poika tuli häneen, ja hän oli tämän tapahtuman perästä aivan toinen, uusi olento, että hänen täytyi vetäytyä yksinäisyyteen muutamiksi ajoiksi, itse asettuakseen uuteen tilaan, voidakseen päästä itse selville tässä fyysillisessä tajunnassa ja itse valmistaa itseään tehtävänsä. Sen perästä, tämän tapahtuman, Jordanin kasteen perästä voimme sanoa: nyt vaelsi Jumala maan päällä. Ainakin Jumalan Poika, Isän täydellisyysajatus vaelsi elävänä olentona maan päällä. Se Kristus, mistä lähestyy kaikki viisaus, kaikki elämä, rakkaus, valo . . . vaelsi nyt ruumiillisena ihmisenä maan päällä. – Tämä on tuo suurenmoinen jumalallinen inkarnatio, joka tapahtui meidän ihmiskuntamme historiassa. Se ei vaeltanut keskelämme kuin kolme vuotta. Hän opetti, mutta teki paljon enemmän. Hänen läsnäolonsa täällä muodosti vähitellen koko maapallomme auran. Se kosmillinen Kristus, joka laskeutui silloin häneen, täytti itsestään koko tämän maapallon, tuli ihmiskunnan korkeimmaksi yhteiseksi minäksi, jossa kaikki voimme löytää toisemme: tuli vapahtajaksi, lunastajaksi, joka on meidän kaikkien toivomme ja pelastuksemme. Jos Kristus

vaelsi ainoastaan kolme vuotta täällä, niin ehkei hänen olisi tarvinnut vaeltaa kauemmin, sillä hänen työnsä kannalta oli juuri tärkeätä se, että kosmillinen Kristus pääsi ruumistumaan elävään ruumiilliseen ihmiseen. Ei siinä ollut niin tärkeätä se, kuinka kauan tätä inkarnatiota saattoi kestää. Pääasia oli, että hän edes opetuslapsilleen saattoi kertoa siitä uudesta elämästä, joka on tuleva maan päälle ja mahdollisesti koko olemassaolollemme. Olimme ennen uskoneet ainoastaan itsekkyyden voimaan ja jos joku oli saattanut olla jalo ja ylevä ihminen, olimme sanoneet: jalo ja ylevä ihminen, joka saattaa tehdä suuria ja kauniita tekoja. Mutta emme olleet ymmärtäneet, että Kristus inkarnationsa kautta ja avulla muuttaa elämämme maapallolla, koko elämän toiseksi. Uusi aika alkoi, joka hämäränä meille vielä kajastaa ja huonosti ymmärrämme ja sisässämme tunnemme, että itsekkyydellä, kunnialla, loistolla, maineella ja rikkaudella on pieni mitätön merkitys, verrattuna siihen uuteen elämään, joka alkoi Jeesuksen elämän kautta; siihen uuteen elämään, joka vallitsee näkymättömissä tällä pallolla ja vähitellen oman rakkautensa ja kirkkautensa voimalla on kasvattava omiaan ja muuttava heidät itsensä kaltaiseksi, että meistä kaikista tulee lopulta ihmisiä – sanan kauneimmassa ja täydellisimmässä merkityksessä.